

Vacakságok vacaksága

„Ha nem rám szavazol, mocskos Budapest, nem kapsz metró!”

Ez Orbán miniszterelnök politikai bölcsességének kvintesszenciája. A farkakat, amelyeket nem húznak be idejekorán, le kell nyisszenteni.

Orbán miniszterelnök négy éven át ilyen egyszerű alapelvek segítségével kormánykodott. Nem volt nehéz dolga: az ellenzék öklét lanyhán csóválva hátrált. Ha zsarolták, tiltakozott, majd hagyta, hogy megzsarolják. Ha fenyegették, még csak nem is tiltakozott. A szocialisták számos potentátja még a rendőrség iránt is kifejezte időről időre a bizalmát. Még a belügyminiszterben is bízott, Orbán belügyminiszterében, akit többször is könnyebb volt utolérni, mint egy sánta kutyát. Többen még az ügyészség és a bíróság jogállami működése iránt is kifejezték bizalmukat, Simicska és Schlecht és Várhegyi Attila és a Postabank és a kizsácolt perbe kívánczók, illetve peres ügyeinek ellenére. Az ellenzék lenyelte, hogy egyetlen parlamenti vizsgálóbizottságot sem sikerült megalakítania. Még akkor sem függesztette fel közreműködését a parlament munkájában, amikor a kormánypártok az Alkotmánybíróság döntésének és a házszabálynak fittyet hányva megfosztották ellenőrző hatalmától a demokrácia alapintézményét.

A választás előtt Orbán visszatért a parancsuralmi rendszerek legdemagógabbi jelszavához. A féldiktatúrák és a diktatúrák közös jellemzője, hogy azonosítják a nemzet (vagy a nép) és a kormány érdekeit. Aki fellép a kormány valamelyik

terve vagy intézkedése ellen, az Kádár korában a nép ellensége volt, jelenleg pedig a nemzeti egységet bomlasztja, vagyis hazaáruló. Arra az ellenvetésre, hogy a modern nemzet fejlődését egymástól eltérő felfogások és érdekek küzdélme biztosítja, azt válaszolják, hogy ez a nézet a leghazaárulóbb hazaárulás.

Orbán miniszterelnököt sajnos elkapatták hazai sikerei. Elhatározta, hogy az egész Kárpát-medencében, majd Európában is rendet teremt. A rendteremtés célját sem hallgatta el: ő majd újralkotja egy törvény segítségével, amelyet rákényszerít a szomszédos országokra, a 14 vagy 15 milliós magyar politikai nemzetet. Elkészítette a törvényt, s csaknem nemzeti egységet is teremtett hozzá, mert egyedül a szabad demokraták mertek nemmel szavazni, vagyis vállalni, hogy hazaárulóknak gyalázzák őket. Aztán megparancsolta, hogy a törvényt most már, összes környező országok, tessék betartani! Minthogy azonban az egyesült Európa joggyakorlata tiltja a származás alapján végrehajtott diszkrimináció minden fajtáját, Ausztria kikerült a törvény hatálya alól, a többiek pedig megkapták az ukást, hogy most már tényleg húzzák be a farkincákat.

Nem húzták be. Orbán előhúzta az olóját, kettőt-hármat nyisszantott a levegőbe, de elmaradt a belpolitikában megszokott hatás. Pedig a magyarságigazolványt

még csinos kis korona is ékesítette – Nagy-Magyarország szimbólumával akart a mi miniszterelnökünk a szomszédos államok kormányaiban rokonszenvet ébresztetni vállalkozása iránt. Nem ébresztett rokonszenvet. Pedig a szakavatottság légkörét árasztó Martonyi János külügyminiszter is a miniszterelnök segítségére sietett. Két-három naponta kifejezte értetlenségét, amiért a román kormány, később amiért a szlovák kormány akadályokat gördít a törvény útjába. Martonyi azt meri – hogy is mondjam? – elénk tálnai tág, meleg pillantást lövellve a kamerákba, hogy az összes környező állammal előzetes tárgyalások egész sorát bonyolította le ő meg az államtitkára, és már a törvény parlamenti tárgyalása előtt minden részletben egyeztetett az illetékes államférfiakkal. Ezel nem kevesebbet állít,

A féldiktatúrák és a diktatúrák közös jellemzője, hogy azonosítják a nemzet (vagy a nép) és a kormány érdekeit.

mégpedig, ismétlem, sorozatban, mint hogy a szóban forgó tárgyalópartnerek vagy idióták, akik nem tudják megjegyezni, hogy miben állapodtak meg partnereikkel, vagy becstelen gazemberek, akiknek egy szavuk sem igaz. A külügyminiszter abban különbözik főnökétől, hogy nem passzol gölt érő labdákat a neonáci csöcseléknek, és ha ragaszkodik is valótlan állításaihoz, ezeket legalább nem tolna meg fenyegetésekkel. Mindazonáltal elmondható róla, hogy ápolt, pingári külsőt kölcsönöz a szándékolt tevédesnek.

Orbán viszont külföldön is beveti bel-

politikai taktikáját. Ha Hódmezővásárhely nem az ő jelöltjére szavaz, akkor Hódmezővásárhely nem kap elkerülő utat. Ha Szlovákia nem fogadja el a státustörvény lényegét, akkor Magyarország megvethető Szlovákia NATO-tagságát. Elképesztő arcátlanság: hiheti-e valóban azt, hogy Magyarország, a NATO új tagja az egész szervezet egybehangolt akarata ellenére nemzeti kivagyiságból becsaphatja Szlovákia orra előtt a NATO ajtaját? Felfuvalkodottság beszél belőle vagy a tökéletes dilettantizmus? Pár nap múlva pedig éppen Brüsszelben, az Európai Parlament külügyi bizottsága előtt azt nyilatkozza, hogy ha Csehország és Szlovákia nem hatálytalanítja a Benes-dekrétumokat, akkor nemigen kerülhetnek be az Európai Unióba. Jön a mi miniszterelnökünk, mint régen az Illetékes Elvtárs, és Európa nevében követelményeket támaszt Csehországgal és Szlovákiával szemben. Kínosan komikus helyzet! Vacakságok vacaksága! Még az unió tagjai sem vagyunk, és máris meg akarjuk neki szabni, hogy kiket nem szabad felvennie.

A benesi dekrétumokat, amelyek a csehek és a szlovákok egyhangú követelésére, a náci megszállás viszonyátára válaszképpen a kollektív bűnösség embertelen elvének alapján a cseh-szlovákiai német kisebbség jogfosztását és kitelepítését rendelték el, és amelyek hasonló sorsot szántak a magyar kisebbségnek is, 1945 nyarán Churchill javaslatára a három nagyhatalom – az Egyesült Államok, a Szovjetunió és az Egyesült Királyság – hagyta jóvá. A felvételi tárgyalásokon feltételezésem szerint ezért biztosították a

cseheket és a szlovákokat arról, hogy ez a kérdés nem szerepel a napirenden. E döntésben szerepet játszhat az is, hogy a jóvátételi követelések, a dekrétumoknak ezek a még aktuális következményei később talán realizálhatók lesznek a múlt indulatokat felkavaró jogi korrekciója nélkül is. A benesi dekrétumok ugyanis a második világháború után kialakult európai rend részévé váltak az újonnan megrajzolt cseh, lengyel és német határokkal együtt.

A mi Orbán miniszterelnökünk ebbe nem nyugszik bele. Ő majd megszabja Európának, hogy milyen történelmi kritériumok alapján valósíthatja meg az egységét! Égbekiáltó szereptévesztés! Addig hablatyol, amíg megbontja a visegrádi négyek érdekközösségét, és a felvételre legtöbb eséllyel rendelkező országok között elszigeteli Magyarországot. Közszereplésének lesújtó nemzetközi visszhangja után magyarokdászra kényszeríti. Közli, hogy nem valami nemzetek közti ügyet, hanem Európát, az emberi méltóságot védelmezte a benesi dekrétumokkal szemben. Az emberi méltóságot – a méltóságot, az emberi méltóságot – rádióan hallgattam, ahogy ezt a kifejezést ismételteti. Nem illik jól a szájába. Idehaza inkább hazaárulók: ez jobban áll neki. De taktikája itthon és külföldön ugyanaz: fenyegetődzik, zsarol, követelődzik. Idehaza sok hívének és ellenfelének is imponál ezzel – külföldön azonban úgy nézik, mint egy rajzfilmet: csak azt látják, hogy egy fura kis figura addig rázza öklét a szélfúvásban, míg orra nem esik.